

Đôi dòng phi lộ : Đạo & Đời

Theo những biến chuyển của dòng đời trong nhân loại , thì dù bạn là ai, giàu có phồn vinh hay nghèo hèn đốn mạt , bạn đang may mắn được sống bên kia bờ của thế giới văn minh "tuyệt vời" đến đâu, ngược lại còn tôi bên này dù có tụt hậu bần cùng trong cảnh màn trời chiếu đất đến cỡ nào thì cái hiện tượng trong dân gian hay nói đến : " Tre già Măng mọc "cũng sẽ hiện về ở cuối con đường hầm trong cuộc đời của bạn và tôi mà thôi.

“永遠に何もない！ Trên đời này có cái gì gọi là vĩnh cửu đâu chứ! ” Hay nói một cách văn chương “bụi đời” thì cái điệp khúc “Giã từ vũ khí ” ấy cũng là những chặng đường cuối đời của mỗi con người mà thôi.

Thằng tôi đây cũng không nằm ngoại lệ trong cái định luật bất thành văn này. Và chỉ nhớ lại trong những ngày còn bôn ba đi sớm về khuya để kiếm cơm từng ngày, mà lâu thay, buồn tình nằm mơ, chỉ chợt nghĩ như trong giấc mộng đến cái giây phút được “Rửa tay gác kiếm“ để giã từ một kiếp nô lệ làm người ấy thôi là tôi đã thấy sướng chết run lên cả người rồi!

Rồi từ đó những chuyện sách vở học hành, bút mực sách đèn sẽ lui dần vào quá khứ để lại cho tôi trước mắt là một bầu trời được tự do nghỉ ngơi tĩnh dưỡng mà không còn một biên giới về thời gian nào bị rào cản cả, cho đến cả việc tính toán về vật chất, lẩn chuyện tiền nong lo cơm từng bữa không còn là mối phiền não bận tâm gì nữa rồi. Cuộc đời của mình như vậy là quá sung mãn, tột đỉnh quá rồi, còn gì để mà mơ ước nữa đây chứ!

Hơn thế nữa, một khi đã bước vào cái luống tuổi chìm xuồng này rồi, thì cái ảo tưởng ước mơ giàu sang hay ngồi ủ rủ bên song cửa để than thân trách phận “ Vì sao tôi vẩn nghèo”, thế này thế nọ là những chuyện cạn ý, hảo huyền, mà ngược lại hãy nhanh tay bắt nắm giữ lấy thời cơ đi, “ Liệu cơm mà gắp mắm” của mình để tận hưởng những giây phút còn lại của mình mà thôi. Chờ gì nữa đây ? Với tôi, niềm vui tận hưởng này không phải là những gì của phù du vật chất hay tiền tài, dục vọng mà chính là những nguồn cảm hứng thiêng liêng nào đó có được từ trong tâm hồn của mỗi con người mà ra.

Chuyện đời cứ nghiệm thử mà xem, càng đi gần kề tới cái “ Một cõi đi về ” chừng nào thì những thao thức cứ hay trở về nhớ lại quảng đời của mình đã đi qua, phải nói tôi là một người rất may mắn để có được những phước đức do Trời Phật, do Cha Mẹ tôi ban cho, trong đó:

1 là.. tiền tài: thuộc dạng không giàu, không nghèo nhưng tạm đủ sống.

2 là.. hạnh phúc: đủ duyên, đủ nợ cũng được vẹn toàn như ý muốn.

3 là.. sức khỏe: thì cũng tự binh tự chữa, cần gì thì đó cũng là công việc của những người làm lương y.

Vậy chứ phần thứ 4 còn lại là gì ? Và vì sao ở vào những năm tháng của luống tuổi “Sáng nắng Chiều mưa” này thì lại thường bị ám ảnh hay hiện về trong đầu bởi những suy tư về tâm hồn nhiều như vậy chứ ??

Ngày xưa khi tôi còn quá bận rộn để mưu kế sinh nhai thì thế giới của mặt trận bên ngoài cuộc đời coi như trăm bề được yên tĩnh ấm no, thế mà giờ đây, vừa khi được cỡi áo, tuốt gươm tìm nơi ẩn dật để an hưởng tuổi già thì chung quanh thế giới vũ trụ của xã hội quanh tôi lại hoàn toàn bị đổi thay đến chóng mặt, không chỉ bất thường từ khí hậu của thời tiết của lụt lội, động đất, cháy rừng cho đến sinh mạng của con người cũng luôn bị đe dọa bởi thiên tai, chiến tranh và chiến tranh, những tệ nạn của xã hội thì tràn đầy mọi nơi cho đến cả về sự an toàn trong thực phẩm trên bàn ăn của chúng ta hằng ngày vẫn còn mang nhiều ẩn số, và còn gì tệ hại khủng khiếp hơn thế nữa, đó là về mặt đạo đức nhân tình thế thái của con người cũng thay đổi theo lòng tham vô hậu, không lối thoát ??

Rồi liệu ngày mai đây, cuộc sống con người sẽ đi về đâu và xã hội cái gọi là văn minh giả tạo tân tiến này, của chính con cháu chúng ta sau này đấy, liệu chúng có còn sáng suốt để phân biệt được đâu là thánh thiện hay tội lỗi gì nữa hay không?

Chắc chắn có ai đâu đó sẽ thị phi cho tôi là người quá vọng tưởng lo gần, lo xa không? Xin lỗi!. Nhưng trong cái tôi thì ngược lại, càng nhìn sâu thấy rỏ về mọi mặt trái của xã hội ngày nay bao nhiêu, thì tôi lại càng thêm có nhiều động lực hơn bao giờ hết, để đi tìm một con đường nào đó cho tâm hồn mình được An Lạc và Hạnh Phúc hơn, vì ít ra cũng còn nhờ vào đó mà tinh thần của mình có được một bến đậu vào một niềm tin dưới sự bao che của một đấng tối cao thượng đế nào đó chứ, dù đó là Thiên Chúa giáo, Hồi Giáo, Cao Đài hay với Phật Giáo là một đạo lòng thành kính của gia đình tôi truyền lại từ bao thế hệ nay.

Không lẽ bây giờ cứ ngồi đó mà nhìn dòng đời vẩn mãi trôi qua? trong khi đó quỹ thời gian thì lại cứ lặng lẻ cạn dần theo năm tháng hay sao ? Liệu với truyền thông giải trí "bất tử" của ngày hôm nay như Google, Wikipedia, Bing cho đến cả Youtube đi chăng nữa, có giải quyết thỏa đáng hết được tất cả những suy tư và niềm khắc khoải, lẩn những cảm xúc nội tâm nào đó của bạn, của tôi không ? Và cuối cùng, kinh nghiệm đời vẩn cho thấy: "Một lần thấy bằng cả ngàn lần nghe" đã giúp tôi quyết tâm lên đường đi tìm một niềm tin kết nối nào đó. Vâng, không gì khác hơn, đó chính là con đường đi tìm cái Chân-Thiện-Mỹ trong cốt lõi của đạo Phật mà thôi. Tôi nguyện như vậy !

Và trước khi đi vào những chi tiết của tập hồi ký " Đi tìm cái chân lý "này, thiết tưởng tôi cũng muốn chia sẽ đôi điều về những ký ức hiểu biết rất "mỏng"của tôi còn đọng lại ít nhiều từ cái hồi năm xưa khi nói đến sự tu tập giữa Thiền Phật giáo của Nhật Bản và Việt Nam có khác gì lắm không?

Tuy mục đích thì giống nhau nhưng điển hình trong khi thực hành thì ngược lại, tỉ dụ như trong Phật giáo Việt Nam mình thường đặt trọng tâm vào không gian ***Tĩnh***, chủ yếu dựa vào tiếng chuông mỏ, lời tụng của kinh kệ, và dùng tư thế ngồi (***Tọa*** *Thiền*) trong sự tĩnh lặng tuyệt đối để *Chánh Niệm.* Trong khi đó thì Phật Giáo Nhật Bản thường dùng hình thức ***Động*** như trong pháp môn Hành Hương O Henro (Pilgrimate / 遍路 biến lộ) của Nhật Bản thì dựa vào trọng tâm của không gian bên ngoài, dùng thể chất của thân thể trong những bước chân đi (***Hành*** *Thiền*) kết hợp với thiên nhiên trong nhiều tuần lễ để đi qua gần 88 ngôi chùa nhỏ lớn quanh quần đảo Shikoku, nơi có một lịch sử lâu đời nhất từ những năm 804, thuộc miền tây nam của Nhật Bản. Tuy nhiên mãi về sau của những thế hệ kế tiếp, vì địa lý cũng như lịch sử Phật Giáo cũng đã thay đổi rất nhiều nên các phong cách về Thiền định ngày nay, đại đa số đã được chuyển hóa theo những mô hình phổ thông nhất là tư thế kiết bàn hay bán kiết bàn trong tọa Thiền, đặc biệt tại những Thiền Viện ở tp Nara-Kyoto hay tp Kamakura-Tokyo, bạn sẽ thấy đại đa số các Thiền sinh ngồi xếp bàn theo tư thế kiết bàn sát trước mặt những bức tường vô hình (không có bất kỳ một hình ảnh gì trên mặt tường cả) nhiều hơn là đi hành thiền như ở dưới tỉnh Shikoku khi xưa. (Tư thế kiết bàn: Ngồi xếp bàn với tư thế hai chân khóa buộc nhau, bàn chân phải chéo lên đùi chân trái, rồi

đem chân trái đặt lên đùi bên phải. Còn bán kiết bàn là chỉ dùng một chân trái hay phải mà thôi.

Những lợi thế này là giúp cho cơ thể ngồi thẳng lưng và khó bị bật ngửa.).

Ngoài ra, tôi cũng đã có duyên lượm lặt trên mạng được vài tài liệu nói về One Minute ZAZEN (坐 禅 Tọa Thiền) của Thiền sư Katsuki Sekida (1893-1987) vừa đơn giản, chỉ tập trung vào hơi thở. Nghe thấy thì dễ đấy nhưng thực hành có tới được đỉnh hay không cũng còn vào sự tùy tâm, tùy ý của mỗi người nữa. Tôi đã thử và cũng đã thất bại rất nhiều lần rồi.

Tóm lại, dù trong một không gian động hay tĩnh, đi hay ngồi cũng chỉ là phương cách giúp cho những thiền sinh tập trung cao độ lại ở giây phút hiện tại trong hơi thở và tập trung vào ***Tâm + Trí*** để mong tìm ra được sự *Giác Ngộ*, một trạng thái của tỉnh thức trong đạo Phật mà thôi.

Được thêm gần hai tuần lễ tiếp xúc với các thầy, các bạn đồng môn hiểu nhiều về giáo lý của đạo Phật, tôi mới biết rằng Phật giáo không phải là một tôn giáo để khuyên bạn mua sắm thật nhiều tượng Phật, nếu được bằng vàng càng linh thiên, thắp sáng đèn xanh đỏ ngày đêm, hay cúng bái thật nhiều hoa trái thì ước nguyện sẽ mau thành, liên quan đến những đề tài này thầy Pháp Hòa cũng đã nói nhiều trên Youtube. Nhưng đạo Phật chính là một môn phái giúp bạn tự tôi luyện chính mình, tự tu tập và sửa đổi cái tâm ý của mình được trong sạch, tu tâm dưỡng tính trong việc tu sữa lại cái ngã của mình bớt đi những Tham-Sân-Si trong cuộc sống hằng ngày. Hai phương pháp tu tập cơ bản chính trong phép tu hành của đạo Phật này chính là Thiền và Hơi Thở. Vì chỉ trong giây phúc hiện tại này bạn mới thấy được những suy nghĩ của mình cần Slow Down, như kiểu sống chậm lại, để tâm ý mới được bình tâm và nhận ra được mình đang suy nghĩ những gì mà thôi. Xin nhớ nghe lại bài " Tâm còn Lăng Xăng là đời còn khổ "của thầy Pháp Hòa trên YouTube.

Tôi đã nghe và học hỏi không biết bao nhiêu clips của thầy Pháp Hòa, càng nghe tôi càng cảm thấy chúng ta ngày nay mỗi lúc xã hội càng văn

minh dù giả hay thực, thì cuộc sống của chúng ta ngày càng bị ảnh hưởng với sự đua đòi để sống vội, sống nhanh theo vật chất hơn là biết sống chậm lại để tâm hồn được An Lạc ! Xưa nay tôi vốn bị mang tiếng là con két "Năng ngôn Bất năng hành", vì chỉ biết dựa qua những lý thuyết ngoài đời, nghe sao hiểu vậy, còn bạn thì nghĩ sao? chiếc áo có làm nên một thầy tu không? Cửa chùa thì luôn từ bi rộng mở nhưng chúng ta có dễ dàng xuất gia để vào chùa tu tập không? hay là đi tu thì có ích lợi gì? Câu trả lời đó sẽ dành riêng cho bạn sau khi thử cùng tôi xem lại tập hồi ký về những câu chuyện Tình Người và Đạo Pháp này trong:

*Khoá Tu Tập Xuất Gia Giao Duyên" lần thứ 21 tại thành phố Westlock / Edmonton thuộc tỉnh bang Alberta-Canada vào tháng 8 -2023 này.

Mỗi năm quý Thầy chỉ có tổ chức một lần, do sự chủ trì trong ban giáo thọ là Thượng Tọa Thích-Pháp-Hòa kính mến cùng với gần 26 chư vị Thượng tọa, Ni sư, Đại Đức khắp nơi về đây tụ họp để giảng dạy cho hơn 700 tu sinh và nhiều cư sĩ thiện nguyện viên khắp mọi nơi khác tụ tập về đây cộng lực góp sức làm nhiều Phật sự tình nguyện cho khóa tu.

Lời mở đầu của khoá tu :

" Đời sống con người vẫn như một dòng sông tuôn chảy mênh mông, như con thuyền lênh đênh giữa biển mù khơi không biết hướng về đâu. Ai cũng muốn bản thân mình hạnh phúc, cho gia đình, và cho người thân mình được hạnh phúc. Nên cố chạy đi tìm hạnh phúc mà quên rằng hạnh phúc đó ngay tại dưới chân mình. Không có con đường dẫn đến hạnh phúc, hạnh phúc chính là con đường.

Khóa Tu là thời gian quý báu để chúng ta có cơ hội tĩnh lặng thân tâm, quay lại với chính mình, nhận ra hạnh phúc ngay tại mỗi cá nhân.Từ đó ta mới có khả năng giúp người thương cùng được hạnh phúc. Đến với khoá tu là để học tập và tận hưởng những giây phút của hiện tại, an trú vững chãi và thảnh thơi.

Kính mời quý đại chúng cùng tham dự khoá tu, tập sống bình an trong từng mỗi giây phút."

Nam Mô A Di Đà Phật.

Ban Tổ Chức

Hành trình lên đường:

Theo nguyên tắc để tham dự khóa tu, chúng tôi đặt vé và thông báo ngay cho ban tổ chức về số chuyến bay và giờ đến. Công việc này sẽ giúp cho ban tổ chức dễ dàng tiến hành nhiều chuyến đưa đi và rước về của gần 700 tu học viên. Thông thường khi đi tham quan một nơi chốn nào thì du khách phải chủ động việc đi lại. Nhưng trái lại, theo sự hiểu biết cuả tôi, để tạo điều kiện không khí được trong lành yên tịnh để tu tập, thì những cơ sở các tu viện hầu hết đều tọa lạc ở những nơi ngoại ô xa lánh của thành phố.

Theo tôi, đây là một trong những khâu tổ chức phức tạp và tốn kém nhất để đón rước người đến và đưa người về sau khóa tu, theo dự tính ban đầu để ghi danh là khoảng 650 Phật tử (nhưng con số chính xác cuối cùng đã lên đến 775 người tham dự từ Việt Nam, Mỹ, Âu Châu, Hawaii, Úc và các tỉnh bang lân cận của Canada), và ngoài dự đoán trong tuần lễ tu học này lại trùng với ngày Lễ Vu Lan, cho nên vào phút chót số người tham dự lễ Tạ Ơn này đã lên tới gần con số 1.000 (ngàn) người. Sở dĩ tôi biết về điều này vì sau khi ghi tên tham dự, trang nhà của tu viện sẽ tự động hiện lên tổng số người đã ghi tên tham dự + số người còn lại + khóa sổ và chờ năm tới! Cái khó cho btc là giờ giấc đến và đi về sau khóa tu của mỗi Thiền sinh đều khác nhau.

(Chuyện bà Tám): Cái hôm đó, sau khi đặt vé và ghi tên may quá được "đổ " vào danh sách khoá tu, tôi mới báo tin cho một người bạn học năm xưa, Kader đang ở Calgary biết, vì luôn tiện kỳ này tôi cũng dự định sẽ đến thăm nó. Quả như tôi đoán, nó đã không mảy may ngạc nhiên mà còn nói: .".Tao biết mày qua đây với mục đích gì rồi, vì tụi tao ở đây cũng lên Thiền viện Tây Thiên này mấy lần khi bà con tao bên Pháp, Việt Nam qua đây, ai cũng muốn đến chùa Trúc Lâm và lên tận trên Tu Viện Tây Thiên này được một lần cho thỏa dạ. Hay lắm, đi một lần để học hỏi mày ơi, thầy Pháp Hòa này biết nhiều về kinh sách Phật lắm, tánh tình của thầy lại dễ mến nữa, À, khi nào vợ chồng mày qua đây tha hồ tao dẫn đi shop, tax ở đây chỉ có 5% thôi, chứ bên mày chém đến 13%, bọn chánh phủ Calgary này nó giàu lắm, nội cái thuế bán dầu khí và nông nghiệp của thành phố này đủ nuôi tụi mày cả nước đó nghe. Tin không ?..!!

Rồi điểm hẹn đã đến, bầu trời vừa chợp sáng ban mai, chuyến bay AC 147 vừa nhẹ nhàn hạ cánh đưa chúng tôi vào miền đất hứa Edmonton, một thủ phủ thuộc tỉnh bang Alberta, nằm miền cực tây của Canada, diện tích không lớn so với các thành phố như Vancouver, Toronto, Ottawa, Montréal, nhưng sức tiềm năng đặc biệt về tài nguyên dầu mỏ và khí đốt của tỉnh bang Alberta này vẫn đang đứng vào hàng thứ hai chỉ sau Saudi Arabia.

Cửa phi trường vừa chợt mở, tôi đã nhìn thấy một nhóm tụ họp khỏang 5-7 người đứng từ xa hướng nhìn ngược lại phía chúng tôi đưa tay vẩy chào.

- Good morning xin chào cô chú ạ.. xin lỗi có phải cô chú tên là…cô chú có mệt không?.. dạ đây.. xin mời cô chú dùng tạm buổi sáng và chúng ta đây đang đợi thêm vài vị khách nữa ạ.

- Sau lời chào đón rất thân mật của thầy Đức Tạng, chúng tôi hoan hỷ cảm tạ và đón nhận phần bánh mì và chai nước theo nhóm bước lên chiếc xe van 12 chỗ ngồi đang chờ ngoài bến đậu.

Thăm hỏi qua lại 8 người cùng nhóm trên xe, tôi được biết là từ Việt Nam, Mỹ , còn lại là chúng tôi từ Toronto.

Chỉ chưa đầy 10 phút đoàn xe van của chúng tôi đã xa rời phi trường để tiến dần lên những xa lộ lớn của thành phố như HW 216, HW 44 về phía bắc của thành phố Edmonton thuộc tỉnh bang Alberta. Vừa trao duyên trò chuyện với thầy, mắt tôi vẩn không rời lướt ngắm nhìn hai bên đường tràn ngập một màu vàng tuyệt óng của những cánh đồng rộng mênh mông bát ngát khủng không thấy chân trời ! trồng toàn cây hướng dương Sunflower.

Đoạn đường 105 km cũng khá xa mà mãi 1 tiếng 10 phút sau đó, chúng tôi mới rẻ vào những con lộ đất dài gập ghềng của miền đồng quê, chung quanh không một bóng người hay nhà cửa gì cả, rồi xa xa chợt thấy dần một vài lá cờ Phật Giáo đang phất phơ hai bên đường như đón chào những tân Thiền sinh chúng tôi đang bước vào một cảnh giới linh thiêng nào đó vậy.

* ***Quang cảnh tu viện Tây Thiên - Westlock Meditation Center*:**

Đầu tiên để biết sơ qua về cơ sở và lịch sử thành hình của tu viện Tây Thiên. Edmonton-Canada, xin mời :

* *Tìm hiểu về Tu Viện Trúc Lâm và Tây Thiên.*

By Viet Live Media. Host by Nina Tiên.

https://youtu.be/qAZaR9cx1aA?si=aE7b4wZ5r0xER5ee

Điều kiện ắt có và đủ để một tu sinh hay cư sĩ có thể tham gia đầy đủ những bài học của khóa thì hành trang lễ phục trong khuôn viên tu tập này rất đơn giản và phải có: một áo tràng màu xám, một áo y màu nâu, và một bình bát để đựng những phần cơm của mình, thường được dùng vào mỗi chủ đề của bài pháp thoại như Quá Đường hay Thọ Trai..

Nói chung chỉ mới nhìn quan sát toàn ngoại cảnh của tu viện hay bên trong chánh điện, sức chứa phỏng chừng khoảng từ năm, sáu trăm người ngồi xếp bàn sang sát nhau, một cảm xúc mới lạ nào đó đang dâng trào trong tôi, khi nhìn thấy ai ai cũng trong một loạt đồng phục màu xám lam, tượng trưng cho màu của đất, thể hiện một sự bình dị đơn giản khác thường, không se sua về sắc diện bề ngoài. Thêm vào đó là những tiếng chào hỏi niềm nở, lịch sự quanh những người mình chưa từng quen biết, đôi tay luôn chắp niệm : Nam Mô A Di Đà Phật..Xin chào quý Phật Tử và các cô các chú Thiền sinh.. Một cảm giác rất vui lạ khi nghe mọi người hay chào hỏi bằng cử chỉ cúi đầu với những âm thanh nhỏ nhẹ.. Nam Mô hay Nam Mô A Di Đà Phật lâng lâng đang đi dần vào tâm trí, nhắc nhở tôi hãy lo sẵn sàng đi, để bắt đầu những ngày tu học lần thứ 21st của Thiền Viện Tây Thiên. Westlock–Alberta này.

Vừa làm xong thủ tục ghi danh lớp học và nhận thẻ ghi số giường, tôi được cháu An hướng dẫn đưa tôi về khu cư xá nam, nơi đó có khoảng trên dưới một hai trăm bộ giường nằm hai tầng, thiết kế y như những phòng trú ngụ của quân đội vậy. Vì không có nhiều thời gian, cháu An bước vội trở về nơi làm việc, sau khi nhắn nhủ :" Chú ơi, một xe van cũng vừa đến đợi ở ngoài sân, con phải chạy, thôi chú tạm nghỉ đây đi, con chọn giường tầng dưới cho chú dễ ra vô đó chú C. ". Vừa nhìn quanh khung cảnh mới lạ trong khu tạm nghĩ, tôi vội vàng hoan hỷ cảm ơn và đưa An ra lại phía cửa ra vào, được biết cháu An từ Việt Nam sang du học tại Mỹ, kỳ nghĩ hè này An cùng người mẹ sang để phụ làm việc Phật sự tình nguyện cho khoá tu.."và trong suốt những ngày kế tiếp còn lại của khóa tu, lúc nào gặp lại An, dù chỉ là một thoáng bất ngờ gặp trong đám đông, tôi cũng đều nhận được sự ưu ái hỏi thăm của người thanh niên trẻ tuổi quá đầy nhiệt tình này. Và sau những ngày sinh hoạt kế tiếp, như một linh cảm trong đầu tôi đều thấy như tất cả

mọi người đến với khóa tu dù với nhiều mục đích khác nhau như để tu học hay chỉ để giúp đở làm tình nguyện viên..v.v tất cả họ đều có những phong thái hòa nhã vui tươi, lịch thiệp, lang tỏa trong tôi một suy nghĩ phải chăng đây là những người con theo chân của Phật, đang sống trong một mái nhà đầy tình thương và lòng Từ Bi Quảng Đại đã và đang được Sư Phụ Pháp Hòa dày công giáo huấn ban cho bấy lâu nay !

Trở lại về cái tôi, cái đêm "khổ ai" đầu tiên ấy đã đến, mà tôi không thể nào quên được, vừa lạ chỗ chưa quen, tinh thần phấn chấn còn rối ren, chỉ vừa chợp mắt được dzăm ba tiếng, thì chợt giật mình vì một hai tiếng chuông chậm rải vang lên từ nhỏ đến lớn, vọng vào để báo cho mọi người thức dậy, làm vệ sinh, ăn sáng rồi tụ họp trên chánh điện để nghe buổi họp mặt orientation ra mắt đầu tiên của chương trình. Thế mà chuyện khó tin và không ai có thể tin nổi đêm ấy lại là cái đêm nhớ đời nhất chưa từng có trong đời của tôi! lý do cũng tại mình, vì không chịu đọc kỹ chương trình sinh hoạt cho hôm sau để dự đoán chuẩn bị trước những tình huống gì sẽ xảy ra hôm sau, nhất là tôi đang trong tình trạng tâm lý chưa được ổn định cho lắm, vì sợ ngủ không thẳng giấc nên quất ngay một viên Melatonin 0,5 mg tối hôm đó cho chắc bụng, nhưng chỉ mới chưa tới bốn tiếng sau đó, khi thuốc ngủ chưa kịp tan biến thì tiếng chuông đã gọi vọng vào. Ai biểu ! Chịu trận mà thôi.

Tiếp tục với những tiếng xào xạc lẩn vài tiếng ho đâu đó trong căn gác trọ nam của gần cả trăm mạng người đang thay nhau đi ra ngoài để làm vệ sinh cá nhân, thì tôi vẩn còn trăn trở, đầu óc như muốn vỡ, mắt nhắm mắt mở thoáng nghĩ đến họ là ai và họ cũng đang tập cuộc sống lìa thế tục để chung sống với mình trong hơn 9 ngày còn lại cơ mà ! đó cũng là lý do vì sao tôi đang có mặt trong căn phòng này, vừa suy nghĩ, vừa lăng qua lại giúp tôi thấy tỉnh táo lên từ từ, lồm cồm ngồi dậy mệt mỏi xếp lại chăn mền, vừa nghiệm ra đã thấy một cái gì đó trong đầu của mình đang có một chút gì đó phải đổi thay rồi! không còn cái gì riêng của tôi nữa và phải cố gắng để tập sống hoà đồng tập thể với sáu bảy trăm người chung trong một đạo tràng này là một thách thức mới cho tôi từ nay !! Một cảm giác vui lạ từ từ đang thấm vào tâm trí tôi, một thử thách mới lạ, một lời tự hứa nguyện sẽ đạt được một cái gì đó trong chuyến đi này.

Trước lạ sau rồi cũng quen và những ngày kế tiếp tốt đẹp lại diễn ra ngoài những mong ước của tôi. Đi ngủ sớm, dậy sớm chung với mọi người, được ăn ba bữa cơm chay rất thanh đạm chất lượng, rồi lo học tập và nghe hai hay ba bữa pháp thoại mỗi ngày.

Theo nguyên tắc của khóa tu, thì không chỉ ngoài những giờ nghe pháp thoại, dù là lúc tọa thiền, hay hành thiền đều phải diễn ra trong một không khí yên tĩnh, mà thậm chí ngay cả trong mỗi bữa ăn cũng đều phải giữ yên lặng nữa. Tại sao phải như vậy? Rồi bạn cũng sẽ hiểu thôi…

Kết quả của sự tu học sau hơn hai tuần lễ này, đã giúp tôi hiểu thấu rất rỏ hơn về ý nghĩa của những cụm từ " Yên tịnh hay Tĩnh lặng ", vì đó là những yếu tố cực kỳ quan trọng khi nói về Thiền. Từ đó, và chính nhờ vào những giây phút này mà bản thân tôi mới nghiệm học thấy rất nhiều sự thay đổi trong tâm tư suy nghĩ của mình mỗi lúc một an lạc hơn. Tôi thực sự và thực sự đã thấy nghiệm ra rằng chính nhờ vào những giây phút tập trung cao độ vào hơi thở trong yên lặng và "NO Thought" ngồi Thiền là những khoảng khắc tĩnh lặng trong tâm, giúp tôi biết ngừng ngay những gì đang rối lo trong đầu, quay về với chính mình bằng chất niệm của hơi thở để tỉnh táo hiểu thêm về những cảm xúc dù tốt hay xấu nào đó mình đang có.

Tuy mỗi đề tài nghe pháp thoại đều mang một nội dung khác nhau nhưng tựu trung, thú thật tôi đã học được rất nhiều điều mà mình đã nghĩ không đúng về bản chất của đạo Phật xưa nay rồi!

Thí dụ như lúc còn thiếu thời vì chưa hiểu gì chuyện ngoài đời, nên tôi cứ nghĩ đi tu là "Con đường cùng " để thoát được những cảnh đời bạt phước do mình đã lỡ lầm gây ra một tội lỗi nào, tình yêu ngang trái bị phụ bạc, dang dở cuộc tình hay vì hoàn cảnh quá nghiệt nghèo đau khổ gây ra, hận mùi đời quá nên người ta phải "Cạo đầu đi tu" là hết tội !?..

Nhưng sau đó khi lớn lên trong những kinh nghiệm va chạm trong cuộc sống dù không đi chùa nghe đạo pháp nhiều, nhưng tôi đã hiểu mới ngỡ ra rằng đạo Phật chỉ là một con đường để đánh thức mở mang trí tuệ cho chính mình mong tìm ra con đường của sự An Lạc và Hạnh Phúc. Mỗi người một cách nhìn khác nhau để tự mình biết được con đường nào mình nên đi. Còn đi được hay không là tùy duyên, tùy theo ý chí phấn đấu trong niềm tin của mình để học cách tu sữa thôi.

Qua nhiều bài giảng về Phật pháp trong khóa tu kỳ này, có lẽ những bài học về nghệ thuật "Biết lắng nghe" và "Biết ngừng lại" trong chân lý của đạo Phật là tôi ưa thích nhất. Vì chỉ có trong một không gian tĩnh lặng nào đó thì bạn mới cảm nhận ra được cái hạnh phúc trong tâm hồn của chính mình đang khởi dậy mà thôi. Và cũng nên nhớ "Non Judgemental Thought" chính là những nguyên tắc không thể thiếu được trong phép Thiền Định mà tôi đã học tập bấy lâu nay.

Nếu bạn không cảm thấy hạnh phúc với những không khí như bị gò bó này, để đi tìm một không gian vui nhộn nhịp hơn thì chỉ có vũ trường, Night Club, Casino sòng bạc hay trong một Music Show nào đó thôi. Just Kidding!

Sở dĩ tôi đưa ra thí dụ này là để thấy :

Đời là hướng ra bên ngoài vs Đạo là hướng nhìn về nội tâm.

Tiện nơi đây, tôi cũng vô cùng cảm kích sự chỉ dạy của quý thầy đã giúp tôi biết thực hành hóa những lý thuyết mà tôi biết trước đây. Nay đã trở thành hiện thật và dễ tự thực hành hơn cho sau này, thay vì phải bỏ cuộc không biết là bao nhiêu lần đã qua.

"Không thầy đố mày làm nên ", dân gian ngày xưa từng nói như vậy mà!

Ngoài ra, tôi cũng đoán ra rằng, để thuyết minh cái ánh sáng ấy mà ban tổ chức quý thầy đã gởi đến các Thiền sinh chúng tôi một món quà miễn phí là một cuốn sổ tay và cây bút rất bình thường như chúng ta từng thấy. Nhưng ý nghĩa sâu sắc nhất mà có lẽ ít ai để ý đến là hai câu chú ghi đằng sau tập bìa này là "Một Chân Lý của đạo Phật", một cẩm nang cần thiết cho mỗi Thiền sinh chúng tôi sau này và mãi mãi cần quy theo:

Lấy Trí Tuệ làm Sự Nghiệp
Lấy Từ Bi làm Lẽ Sống

Nhờ vào những bài học của khóa tu hôm nay, tôi đã hiểu rỏ hơn vì sao trong Thiền học hay nói về ý nghĩa của chữ Định là gì và nhờ vào đó tôi đã tự soi sáng thấy được những ưu khuyết nào đó của mình, do những tâm trí của mình được An Lạc thì tôi mới biết phân biệt học hỏi thêm cái thói quen những gì cần buông xã, dễ dàng kiểm soát và tránh xa được những tranh chấp vô bổ ngoài đời, những cơn giận vô nghĩa..v..v.

" Phải chăng là do sự sáng suốt trong lòng Từ Bi của mình chưa đủ để lấn át đi những tâm ý sân si nào đó trong cái ngã của tôi bấy lâu nay ?". Một cư sĩ đã trao đổi riêng với tôi như vậy, khi buổi pháp thoại vừa chấp dứt sau đó. Ngẩm lại câu nói này thấy cũng đúng, lý do là có bao giờ chúng ta thấy mấy ông cha dòng hay các vị thầy tu ngồi tranh chấp cãi vả với nhau như những người phàm phu chúng ta đâu nhỉ!

Chúng tôi vừa trao đổi chuyện đời thường, vừa đắc chí cười đi theo đoàn người về nơi các chuồng ngủ vì đêm cũng đã khuya mà ngày mai lại phải dậy sớm!

Sự kiện chính trong khóa tu:

Trong khóa tu duy chỉ có 10 ngày để tu học, nhưng có rất nhiều sự kiện , nhiều bài học đáng ghi nhớ để các Thiền sinh chúng tôi thu thập như cách học ngồi theo kiểu kiết bàn hay bán kiết bàn, phương cách tụng niệm ra sao để tìm hiểu về chánh niệm hay giác ngộ là gì..v..v, trung bình mỗi ngày chúng

tôi đều có từ 2 đến 3 buổi để nghe học nhiều bài giảng và tùy theo mỗi thầy, mỗi đề tài đều khác nhau.

Trong đó, sự kiện mà tôi quan tâm nhất là " Nghi Thức Quá Đường", tức là những nguyên tắc quan trọng phải có trong mỗi bữa ăn như lúc ngồi nghe pháp vậy. Tôi không thể nhớ hết được những chi tiết lắm, như là trước và sau khi ăn, sau khi mọi người ngồi vào bàn với hai tay chắp lên ngực, sau ba tiếng chuông, cuối đầu và dùng hai tay bưng cái bình bát với những món ăn có sẵn rồi dựa lên ngang trán, với tất cả đại chúng Phật tử cùng nhau đọc bài kinh cúng đường. Rất tiếc tôi không tài nào để nhớ mà ghi lại nội dung của những câu kinh kệ này.

Những lúc như vầy, *tôi đã để tâm và hoàn toàn không nghe thấy bất cứ một tiếng nói xì xào hay một tiếng động nào của chén bát, muỗng đĩa !! tôi chỉ biết hiện tại bây giờ là tôi đang chậm rải thưởng thức món ăn và thận trọng tất cả những cử chỉ gì tôi đang làm đều trong trạng thái yên lặng và không gây tiếng động nào cho người bên cạnh.*

Thú thật, trong một hai bữa ăn của ngày đầu tiên tôi đã cảm thấy là lạ sao ấy, nhưng sau đó tôi mới lần nghiệm ra được nhiều điều hữu ích của những bài học về sự tĩnh lặng này, không chỉ xảy ra trong lúc đọc kinh, đi hành Thiền ngoài trời, lúc ngồi Thiền nghe pháp trong chánh điện mà cả những khi dùng mỗi bữa ăn cũng phải giữ yên lặng. Phải chăng tâm điểm của sự tĩnh lặng này là để giúp mọi người được toàn tâm, toàn ý và tập trung vào từng cử động của mình. Bớt đi những vọng tưởng đang đến gần trong đầu.

Đó chính là những nguyên tắc không thể thiếu được trong môn học về ***Chánh Niệm*** *(* ***Mindfullness-念*** *)* ***và Giác Ngộ*** *(* ***Awakening -*** *目覚める) là cốt lõi tinh thần của Thiền định.*

Kết luận, sau một thời gian hơn 10 ngày sống thử trong tu viện với hàng trăm Thiền sinh đồng môn chưa bao giờ quen biết, nghe và tự trắc nghiệm nhiều bài giảng nói về đời và đạo của quý thầy, từ đó tôi thực sự đã thấm nhuần được rất nhiều triết lý nói về đạo lý của Phật pháp, trong đó một bài học khá hay nói về "Nghệ thuật biết lắng nghe", hơn là luôn nghĩ đến cái ta của mình luôn bị vương vấn trong ba cái nguồn cội đau khổ nhất của con người là : Tham-Sân-Si.

** **Những câu chuyện "Behind The Scenes" đầy Nhân Văn và Phật Tính về thầy Thích Pháp Hoà trong Khoá Tu**:*

Tôi đã suy nghĩ rất nhiều trước khi đi tham dự khóa tu học này. Đó không những chỉ là cơ hội đến để nghe những bài pháp thoại, nghe những tiếng chuông mõ, được ăn cơm chùa, cái gì của chùa cũng là miễn phí! mà đúng thiệt, trong suốt chuyến học tu kỳ này cũng chẳng bao giờ nghe thấy btc các thầy kêu gọi mà có lẽ chỉ để tùy thuộc vào tấm lòng tùy hỷ của đại chúng cúng dường mà thôi.

Không ai nhắn nhủ, nhưng tôi cũng đã tính gọn nhẩm sơ sơ rồi chứ, không phải thực đơn là mì gói, mà cũng không phải là bánh mì, bánh croissant, hot dog, mà là : 3 bữa ăn chay rất chất lượng trong 10 ngày cho 750 người = $??. và chưa kể thêm khoảng gần 300 phần ăn phụ trội cho quan khách không báo trước để đến dự ngày cúng lễ Vu Lan hôm đó. Sơ sơ cũng khoảng trên dưới 1,000 phần ăn mà ban ẩm thực phải chuẩn bị trước cho ngày hôm đó rồi. Thôi những chuyện $ nong ấy cứ để tâm cúng dường của mỗi người hoan hỷ là xong thôi.

Ngoài ra trong khóa tu học kỳ này còn là một cơ hội hiếm có trong đời để tôi được thấy tận mắt những sinh hoạt "sống động" quanh tu viện, nghe được những mẩu chuyện ngoài lề như là vì sao mọi người lại đi tham dự đông nhiều đến thế vậy ? có cái gì đó lạ vui hơn những gì mình đã từng coi qua trên Youtube chăng? Và trong đó, một dự tính "ngầm" phải thực hiện cho bằng được cái ước mơ mà tôi đã suy nghĩ rất nhiều lần trước khi đến đây, đó là được diện kiến với nhân vật chính trong khóa tu kỳ này, không ai khác hơn chính là thầy Pháp Hòa. Để gặp thầy một lúc vô tình đâu đó trong lúc sinh hoạt khóa tu thì quá dễ rồi. Tôi biết chứ!

Đã qua đến đây rồi mà còn đắn đo suy nghĩ gì nữa, nên tôi đã không để mất đi bất cứ một cơ hội nào, trước là được làm quen với vài người, biết đâu nhờ đó sẽ có câu trả lời giúp cho tôi làm sao để tạo nên cơ hội hiếm có được giao duyên hy hữu này.

Với chức vụ là viện trưởng của tu viện, vừa là chủ trì của khóa tu, vừa là một nhân vật chính trong các buổi thuyết pháp, đôi khi thầy Pháp Hòa còn phải tranh thủ lo cả việc đọc kinh cầu siêu On Line cho một Phật Tử nào đó ở phương xa vừa qua đời..Có nhiều đêm thầy chỉ ngủ ba bốn tiếng là phải ra sân bay để theo lịch trình dự các khóa tu ở những nơi khác..v.v. và còn

nhiều mẫu chuyện khác tôi nghe được cũng làm tôi hơi e dè trước ý định này của mình. Có nên đánh cuộc hay bỏ ý định này không? vì tâm lý mà nói thà đừng quan tâm nghĩ tới để mà còn thần tượng hóa về người thầy mình mến phục, còn hơn là một nổi thất vọng khi nghe người ta phải từ khước yêu cầu của mình, dù với bất cứ một lý do nào!

Rốt cuộc, còn cơ hội nào nữa đâu, buổi xế chiều hôm đó sau khi nghe xong buổi pháp thoại trên đường về lại cư xá, tôi ghé qua văn phòng của tu viện và sau khi làm xong giấy tờ khai thuế với cô Thắm. Tôi gồng mình hỏi tới cái ý định ấy của mình. Nhưng chưa kịp dứt lời bài ca " Cá sống nhờ nước " của một ông già như tui, thì c.Thắm vừa cười nhìn tôi : " Chú C. hả, dạ cháu là " Cô Thắm Về Làng" đây. Chú có nghe bài thơ đó bao giờ chưa ?..hi.. ! Trời ơi chuyện gì chứ đó dễ ợt mà. Chú đừng lo, tụi cháu ở đây sống và làm việc bên cạnh với thầy hơn cả chục năm rồi, thầy bận thiệt, nhưng sẽ dành thời gian cho các Thiền sinh như chú, chú muốn hỏi gì thì thầy sẽ trả lời hết cho nghe." Vừa trả lời, c.Thắm vừa gọi sang cho cháu Trinh là người phụ trách ghi danh để giúp tôi lấy hẹn.

Từ xa cháu Trinh trên tay cầm cái list đang đi tới gần, vừa nhìn tên tôi trên Name Tag vừa hỏi: " Chú C. có quy y chưa, tên quy y của chú là gì? Nếu chưa có thì sau khóa tu chú nên để quý thầy chọn và ghi vào sổ " Người Phật Tử Tại Gia (gọi là Điệp Giới), vì đó là tên Phật tử của chú rồi đó, bây giờ con ghi tạm tên chú là lúc 4:30 chiều, số thứ tự của chú là 11 vào chiều mốt đây chú sẽ được gặp riêng với thầy Pháp Hoà tại phòng bên cạnh đây nha chú." Tôi hoan hỷ vội cảm ơn cháu Trinh và cầm mẩu giấy nhắn tin bước nhanh ra cửa để về sữa soạn ra sắp hàng đón nhận bữa cơm chiều hôm đó.

Nói chung trong thời gian tu học thì thời tiết rất khả quan, gần như ngày nào cũng nắng ấm. Tạo nhiều cơ hội cho nhiều người ra ngồi phơi nắng nhâm nhi tách trà hay càphê trên những chiếc bench dài, hướng nhìn một quang cảnh thiên lộ tuyệt vời với nhiều tượng Phật, các tượng thần thánh ghi như trong kinh Phật, như tượng Phật Thích Ca màu trắng cho đến tượng Quán Thế Âm cao to đứng vững ngay giữa sân chùa của tu viện, tượng này làm bằng đồng đen với sắc màu nâu đậm. Duyên nào có hay, hôm ấy lại là một ngày trước hôm làm lễ Vu Lan và để chuẩn bị cho buổi lễ Vu Lan của ngày hôm sau nên ba ông bạn trẻ tuổi a.Hoàng-Alabama, a.Bằng-Seatle và chú Nam-Calgary nữa phải bắt thang lên để đánh bóng pho tượng đồng này,

sau đó lúc ngồi giải lao bên cạnh, Bằng mới cho tôi biết đây là tượng Quán Thế Âm tam diện, với ba thân tượng đứng dựa vào nhau theo ba khuôn mặt biểu tượng cho tinh thần Bi-Trí-Dũng của Phật pháp. (Xem hình: Hoàng đang leo thang/tay trái. Bằng đang nhìn xuống/tay mặt).

Ngoài những giây phút học tập của khóa tu, và trong giờ giải lao tôi luôn tạt qua quán Dome nhỏ dễ thương này để càphê, trò chuyện, thăm hỏi chit chat với khá đông anh chị, các cháu là những Phật tử đến với khoá tu mà mục đích không phải để tu học mà duy chỉ để góp phần mình vào tất cả những Phật sự tạp vụ từ việc nấu ăn, dọn dẹp sửa chữa mọi thứ điện, nước, lau chùi cho đến nhọc nhằn nhất là chuẩn bị cho hằng trăm bữa ăn trong suốt hơn 10 ngày qua.

Chỉ trong những giây phút giải lao tâm sự đủ mọi chuyện với nhau như vầy tôi mới càng thấy rỏ sự hy sinh của rất nhiều quý anh chị em, các cháu trẻ thành niên không ngại xa xôi lái xe từ nhiều tiểu bang ở Canada và Mỹ cho đến những chuyến bay xa từ Australia, NewZeland và Âu Châu sang. Tôi xin phép được gọi đây là những chiến sĩ "vô danh" đứng sau hội trường mái ấm tình thương của tu viện Tây Thiên, hầu hết là những câu chuyện linh tinh quanh về đề tài lý do và động cơ nào mình đến với tu viện..Càng nghe qua những tâm sự này tôi càng thấy cảm phục những anh chị, các cháu trang lứa với tuổi con mình vui vẻ hy sinh làm nhiều Phật sự vô điều kiện đối với thầy Pháp Hòa. Một số quý Phật tử tôi hay gặp và tâm sự nhiều lần nhất trong sinh hoạt khóa tu có vợ chồng Khang-Australia, Phương-Sydney, Phan-Tuấn-Canberra, Bằng-Seatle, Hoàng-Lê-Alabama, Duyên-Lê-SanJose, chú Nam-Calgary, anh chị Diệu-Thanh-Calgary. Cháu Tâm- bác sĩ về đông y -Việt Nam, T-Tin-người bạn đồng niên-68-Pháp, hai cháu An và Trinh-California và hai bà chị không nhớ tên trong ban y tế, cứ mỗi lần đi ngang qua là được nhắc nhở : " Chú cần gì không ? nhớ uống nước nhiều và ngậm Vitamin C nha."…

Một sự kiện tâm đắc nhất mà tôi không thể nào quên được : Trong cư xá nam này có cũng khoảng 40 % là U60 &U70, giới trung niên là nhiều nhất,

và câu chuyện lý thú nhất vẫn là cái xóm nhà lá của các sa di chú tiểu, tuổi chỉ khoảng 13, 15 là cao, nhìn bề ngoài trong những chiếc áo cà sa màu lam, có cháu thì cạo trọc, có cháu thì còn giữ mode một chóp tóc trên đầu trông rất cảm kích và dễ thương. Tôi nghĩ chắc chắn mấy nhóc này theo chân cha mẹ đến tu viện không phải để nghe pháp mà mong được duyên "lành" để tụ nhóm lướt games! Hèn chi, chỉ cách ngay sát đầu giường tôi nằm có ba bước là một ổ điện nên các " Ông thần games" này luôn tụm lại đây để đấu đá chơi game, khổ thân trong xóm có mấy ông già tuổi như tôi nằm cạnh đâu đó đang cần giấc ngủ trưa, nên có lúc khi mấy ông thần này trúng scores là la hét nhảy lên giường ăn mừng chiến thắng, có một ông bạn già chịu không nổi, lâu lâu cũng lên tiếng răn đe cho có lệ, rồi đâu cũng vào đó ! Hơi đâu mà lo, già trẻ có bao giờ chung chiến tuyến đâu? Hai thế hệ hai chuyện đời làm tôi buồn cười trong bụng, già cả thì hay khó tánh lại thích yên lặng, còn bọn trẻ thì thích ồn ào, ngôn ngữ Việt-Mỹ lộn xà ngầu thì làm sao hòa giải đây, ai nghe, ai nói đây! Thôi đành nằm yên như tôi là thượng sách, ngắm chúng nó vui chơi mà nhớ lại tuổi xuân ngày nào, thời đó làm gì mà có đủ điều kiện để vui chơi như lũ trẻ bây giờ đâu !?

Chuyện chưa đã hết thì một buổi tối nào đó, sau khi kết thúc buổi nghe thuyết pháp của thầy Pháp Hòa, lúc ấy cũng ngoài 9:00 giờ rồi, như thường lệ chúng tôi thả bộ về cư xá để nghỉ ngơi và tán ngẫu ba cái chuyện "Bà 8" để đổi không khí cho vui. Khoảng năm mười phút sau đó, bất chợt không khí trong phòng bổng yên lặng và tiếng nói của thầy Pháp Hòa vọng đến làm mọi người hơi ngạc nhiên vì không hiểu lý do gì thầy lại xuất hiện, đáng lý giây phút này thầy cần phải nghỉ ngơi sau hai tiếng pháp thoại chứ?. Cả bọn "lớn đầu" với hai ba màu tóc chúng tôi ngồi chổm dậy nhìn thầy đang tiến về ngay gốc phòng nơi các ông thần games đang chụm nhau hơn thua chiến đấu. Với những giọng nói nhỏ nhẹ và ôn tồn đủ nghe của thầy để nhắn nhủ chúng phải lo dọn dẹp, giữ yên lặng cho mọi người yên nghỉ, thầy vừa nói, tay thầy vừa xếp dọn dẹp vừa chỉ bảo chúng dọn các gói bao bì bánh kẹo, lon nước uống.. và chỉ trong đôi dzăm ba phút sau khi thầy vừa bước ra khỏi phòng, tôi cố theo dõi còn lại thấy rỏ chúng đã tức tốc thay nhau dọn dẹp những bao bì vào những thùng rác ở cuối phòng rồi lặng lẽ chia nhau leo lên giường ngủ.

Không khí trong phòng lại trở nên yên tĩnh hơi khác thường, và chỉ dzăm ba phút sau đó ba tiếng chuông phát lên, một màu tối đen ngòm phủ lên cả gian phòng đưa tất cả mọi người dần vào giấc ngủ.

Trong phút chốc chợt lóe trong đầu tôi với những suy nghĩ về những gì xảy ra giữa một vị giáo chủ của tu viện và cách giáo dục những chú sa di đang lứa tuổi vị thành niên này là sao? Nhất là trong một xã hội tây phương của ngày nay ! Ước gì và phải chi tôi còn nhiều ngày, nhiều cơ hội nữa để hiểu và học hỏi thêm về người thầy này!

Trọn 14 ngày đã trôi qua khép lại khóa tu mùa hè 2023 năm nay là một kỷ niệm vô giá nhất trong đời. Một món quà tâm linh không chỉ giúp tôi hiểu rỏ hơn những triết lý Chân-Thiện-Mỹ trong đạo lý của nhà Phật, mà còn thêm rất nhiều bài học biết thêm cái giá trị song đôi mật thiết với nhau giữa đạo lý và đời sống nữa.

Nhân đây tôi cũng xin chân thành cảm tạ tất cả quý thầy và đặc biệt nhất đối với vị thầy chân tu Thích-Pháp-Hòa, người đã giúp cho đại chúng Phật tử hiểu rỏ thêm những triết lý về đạo Phật bằng những ngôn từ rất bình dân mà ai ai nghe cũng dễ hiểu và nhờ đó đã tác dụng ngay vào tâm trí của mình như một tia sáng giúp cho mình tự giải thoát mở ra những trắc trở về nội tâm của chính mình. It's me !

Xin thưa, tôi không phải là một người sùng tín, nhưng với những gì hiểu biết về đời, thì phải nói thầy Pháp-Hòa không phải là một nhà truyền giáo để đem những cái hay của đạo mình mà so sánh với những tôn giác khác. Nếu có nghe qua hàng trăm những chủ đề thầy thường đề cập trên Youtube, chắc chắn bạn sẽ nghe toàn những mẫu chuyện nói về hạnh phúc và đau khổ trong cuộc sống, và nếu cần thầy sẽ chú giải những lý thuyết của đạo Phật để so sánh với những gì trong cuộc sống của đời thường. Những câu chuyện trong các bài thuyết pháp hầu chỉ tập trung giúp cho người nghe tự giải thoát được những khổ tâm, những khúc mắc trong cuộc sống của chính mình, rồi nhờ vào niềm tin đó để tu sữa và tìm đến những gì an lạc hơn cho cuộc sống. Về quan điểm này tôi ít nghe thấy ở những vị thầy khác, nếu không dám nói là thường hay được chuyển đề hoặc tránh né.

Một thế hệ đã qua, Phật tử chúng ta đã có một vị chân tu là cố Thiền Sư Thích-Nhất -Hạnh độ thế nhân gian, thì từ đây, một thế hệ kế tiếp mới của ngày mai chúng ta sẽ có một Thầy Pháp-Hòa đã và đang tiếp tục gánh vác mang ngọn đèn của chánh pháp giúp người Phật tử chúng ta thêm nhiều hiểu biết về Chân Lý của đạo Phật giúp cuộc sống được An Bình và Hạnh Phúc hơn.

Mượn lời kết hôm nay, một lần nữa, tôi xin chân thành cảm tạ tất cả quý thầy, tất cả quý anh chị và các cháu trong ban thiện nguyện đã cho vợ chồng chúng tôi nói riêng và cho toàn thể các Thiền sinh chúng tôi nói chung được những giây phút học tập tốt đẹp, những dấu ấn thật hoàn mỹ trong tâm ý cũng như những ân huệ sinh hoạt về mọi mặt rất chỉnh chu, mà chủ yếu nhất là các bữa ăn và chốn ngủ trong suốt thời gian của khoá tu này.

Bất tận ngôn từ, xin được đặc biệt gởi lời tri ân sâu sắc nhất đến thầy Pháp-Hoà đã dành riêng tôi những bài học quý giá mà tôi đã khắc khoải bấy lâu nay, và nhờ vào đó hôm nay sẽ nuôi dưỡng cho bồ đề tâm của tôi được vững chải và An Lạc hơn. Nguyện cầu thầy được nhiều Sức Khỏe và An Vui.

Nam Mô A Di Đà Phật

Lê-Tiến-Cường (Tuệ Viên Lực)

Toronto - Mùa Thu 2023.

Hình ảnh các sinh hoạt trong khóa tu :

1. https://www.youtube.com/watch?v=uzseE6hIvAg

2. https://www.youtube.com/watch?v=8VXNRESsjJ0

3.Sinh Hoạt Tu Xuất Gia Giao Duyên 21st

4.https://www.youtube.com/watch?v=MKDIHnt9klw